

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ขอนับเวลาราชการติดต่อกัน

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้ส่งหนังสือที่ ๖๓๓๔/๒๕๐๑ (บน. ๓) ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๐๑ ความว่า กระทรวงกลาโหมได้รับรายงานจาก จอมพลผิน ชุณหะวัณ ขอบอกเลิกบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกัน กระทรวงกลาโหมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า จอมพลผิน ชุณหะวัณ มีสิทธิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน เพราะ

๑. มาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้วภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ และเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ มีสิทธิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน ซึ่งจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ก็ได้เลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ โดยได้รับเงินเดือน ๙๐๐ บาท เท่าเดิม ไม่ได้รับบำนาญด้วย ย่อมมีสิทธิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน โดยไม่ต้องบอกเลิกรับบำนาญอีก

๒. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการบอกเลิกรับบำนาญย่อมใช้เฉพาะแก่ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ที่รับบำนาญด้วยเท่านั้น เพราะมีการรับบำนาญด้วย จึงต้องบอกเลิกรับบำนาญภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับจอมพล ผิน ชุณหะวัณ นั้น ไม่ได้รับบำนาญด้วยย่อมบอกเลิกรับบำนาญไม่ได้ด้วยเอง

๓. มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติยศทหารบัญญัติว่า นายทหารที่มียศจอมพล ให้รับราชการทหารอยู่จนตลอดชีวิต นายทหารที่มียศจอมพลจึงไม่ต้องบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการติดต่อกัน เพราะมีสิทธิรับราชการทหารจนตลอดชีวิตอยู่แล้ว หากบทบัญญัตินี้ ยกเลิกเมื่อใด จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ย่อมมีสิทธิขอให้นับเวลาราชการติดต่อกันได้ภายในเวลาอันสมควร ซึ่งในเรื่องนี้จอมพล ผิน ชุณหะวัณ ได้ขอให้นับเวลาราชการติดต่อกันก่อนบทบัญญัตินี้ ยกเลิก ควรมีผลให้นับเวลาราชการติดต่อกันได้ เพราะไม่มีกฎหมายจำกัดเวลาในการแสดงเจตนา ขอนับเวลาราชการติดต่อกัน

กระทรวงกลาโหมจึงขอทำความตกลงไปยังกระทรวงการคลังแล้ว ได้รับตอนชัดเจน โดยอ้างว่าแม้จะไม่ได้รับบำนาญ ก็ต้องบอกเลิกรับบำนาญภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งในเรื่องนี้ จอมพล ผิน ชุณหะวัณ บอกเลิกเมื่อพ้นเวลา ๑๒๐ วันที่กฎหมายกำหนดแล้ว ไม่มีผลให้ได้นับเวลาราชการติดต่อกัน โดยที่เป็นปัญหากฎหมาย คณะรัฐมนตรีจึงให้ส่งคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๑. มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติว่า “การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้สำหรับผู้ที่ได้กลับเข้ารับราชการใหม่ ก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ”

๒. เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๑๑ ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การบอกเลิกรับบำนาญในระยะเวลา ๑๒๐ วันตามมาตรา ๑๑ นั้น กฎหมายไม่ได้บังคับเฉพาะผู้กลับเข้ารับราชการใหม่และได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนเท่านั้นที่จะต้องคืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญ กฎหมายบัญญัติแต่เพียงว่า ในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ก็ให้คืนบำนาญกับเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไป ฉะนั้น ถ้าผู้กลับเข้ารับราชการใหม่มีสิทธิได้รับบำนาญแต่ไม่มีบำนาญที่จะต้องคืน เพราะจำนวนเงินเดือนสูงกว่าบำนาญก็ตาม ผู้นั้นก็ต้องบอกเลิกรับบำนาญภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันเช่นเดียวกัน เพื่อจะได้มาซึ่งสิทธิในการขอนับเวลาราชการต่อกันกับตอนหลังติดต่อกัน ฉะนั้น การบอกเลิกรับบำนาญภายในระยะเวลา ๑๒๐ วันตามมาตรา ๑๑ ไม่ว่าจะคืนด้วยหรือไม่ก็ตาม จึงเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อให้ได้สิทธิในการนับเวลาราชการติดต่อกัน เมื่อผู้ใดไม่ปฏิบัติตามผู้นั้นก็ย่อมขาดสิทธิ

สำหรับกรณีจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จอมพล ผิน ชุณหะวัณ เป็นผู้เคยได้รับบำนาญเมื่อตอนกลับเข้ารับราชการใหม่เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๐ ปรากฏว่าเงินเดือนใหม่เท่ากับเงินเดือนเดิมจึงถูกงดบำนาญในระหว่างนั้น ฉะนั้น จอมพล ผิน ชุณหะวัณ จึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับบำนาญอยู่ตลอดเวลา และถ้าประสงค์จะขอนับเวลาราชการติดต่อกัน ก็ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ เมื่อจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ได้มีหนังสือขอบอกเลิกบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกันเมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาล่วงเลยจากที่กฎหมายกำหนดไว้ คือ ๑๒๐ วันนับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ ใช้บังคับ จึงไม่มีสิทธิที่จะขอบอกเลิกบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกันตามนัยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙

๓. สำหรับปัญหาที่ว่า นายทหารที่มียศจอมพลให้รับราชการทหารอยู่จนตลอดชีวิตตามนัยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติยศทหาร พ.ศ. ๒๔๗๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยศทหาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๗ จะต้องบอกเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกันหรือไม่นั้น ในเรื่องนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น ว่า แม้จะมีกฎหมายให้นายทหารที่มียศจอมพลอยู่ในราชการจนตลอดชีวิตก็ดี ก็ยังมีกรณีที่จำเป็นต้องนับเวลาเพื่อกำหนดบำเหน็จบำนาญเหมือนกัน เช่น ในกรณีบำนาญตกทอด ฉะนั้น ถ้าประสงค์จะให้ได้นับเวลา

ติดต่อกันก็ต้องใช้สิทธิบอกเลิกรับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำนาญประเภทอื่นๆ เช่น บำนาญตกทอด เป็นต้น ฉะนั้น เมื่อจอมพล ผิน ชุณหะวัณ ไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด สิทธิการบอกเลิกรับบำนาญของจอมพล ผิน ชุณหะวัณ เพื่อขอนับเวลาติดต่อกัน จึงเป็นอันหมดไป

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๐๒